

- 3) Vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nozīme ir *Brexit* tiesiskajām sekām tiktāl, ciktāl viena māte, kas ir norādīta citā dalībvalstī izsniegtajā dzimšanas apliecībā, ir Apvienotās Karalistes pilsoņe, otra māte ir Eiropas Savienības dalībvalsts pilsoņe, it īpaši ņemot vērā, ka atteikums noformēt Bulgārijas bērna dzimšanas apliecību ir uzskatāms par dalībvalsts radītu šķērslī bērna personu apliecinošā dokumenta izsniegšanai, un tādējādi, attiecīgā gadījumā, apgrūtinā viņa kā Savienības pilsoņa tiesību pilnīgu īstenošanu?
- 4) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai, pamatojoties uz Savienības tiesībām, it īpaši efektivitātes principu, kompetentajām valsts iestādēm ir pienākums atkāpties no dzimšanas apliecības noformēšanas parauga, kas ir piemērojamo valsts tiesību sastāvdaļa?

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 30. septembrī iesniedza Corte suprema di cassazione (Itālija) – Randstad Italia SpA/Umana SpA u.c.**

(Lieta C-497/20)

(2020/C 433/45)

Tiesvedības valoda – itāļu

**Iesniedzējtiesa**

*Corte suprema di cassazione*

**Pamatlietas puses**

Prasītāja: *Randstad Italia SpA*

Atbildētājas: *Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA*

**Prejudiciālie jautājumi**

- 1) Vai LES 4. panta 3. punktam, 19. panta 1. punktam un LESD 2. panta 1. un 2. punktam un 267. pantam, lasot tos arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta gaismā, ir pretrunā tāda interpretācijas prakse, kas attiecas uz Konstitūcijas (*Costituzione*) 111. panta astoto daļu, Civilprocesa kodeksa (*Codice di procedura civile*) 360. panta pirmās daļas 1. punktu un 362. panta pirmo daļu un Administratīvā procesa kodeksa (*Codice processo amministrativo*) 110. pantu – ciktāl minētās tiesību normas pieļauj kasācijas sūdzību par *Consiglio di Stato* (Valsts padome) spriedumiem “jurisdikcijas apsvērumu dēļ” –, kas izriet no *Corte costituzionale* (Konstitucionālā tiesa) 2018. gada sprieduma Nr. 6 un no turpmākās valsts judikatūras, kura, grozot savu agrāko praksi, uzskatīja, ka tiesību aizsardzība tiesā – kasācijas sūdzības celšana tā sauktās “tiesu varas neesamības” aspektā – nav iespējama, lai pārsūdzētu *Consiglio di Stato* (Valsts padome) spriedumus, kuros ir piemērota valsts tiesās izstrādāta Tiesas spriedumiem pretrunā esoša interpretācijas prakse Eiropas Savienības tiesību regulētās nozarēs (konkrēti, publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas jomā), kurās dalībvalstis ir atteikušās īstenot savu suverēno varu nesaderīgi ar minētajām tiesībām, kā rezultātā nostiprinās Kopienas tiesību pārkāpumi, kurus varētu labot ar iepriekš minēto tiesību aizsardzības līdzekli, un tiek apdraudēta Savienības tiesību vienvēidīga piemērošana un Kopienas nozīmes subjektīvu juridisko situāciju tiesību aizsardzības tiesā efektivitāte, pretrunā prasībai, ka šīs tiesības ir pilnīgi un ātri jāīsteno ikvienai tiesai, saistošā kārtā atbilstoši to pareizai interpretācijai, ko sniegusi Tiesa, ievērojot dalībvalstu “procesuālās autonomijas” robežas procesuālo institūtu konfigurācijā?

- 2) Vai LES 4. panta 3. punkts, 19. panta 1. punkts un LESD 267. pants, lasot tos arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta gaismā, liedz interpretēt un piemērot Konstitūcijas 111. panta astoto daļu, Civilprocesa kodeksa 360. panta pirmās daļas 1. punktu un 362. panta pirmo daļu, un Administratīvā procesa kodeksa 110. pantu tādejādi, kā tas izriet no valsts tiesu prakses, atbilstoši kurai kasācijas sūdzība Apvienotajās palātās (*Sezioni unite*) "jurisdikcijas apsvērumu dēļ" tā sauktās "tiesu varas neesamības" aspektā nav iespējama kā pārsūdzības līdzeklis par spriedumiem, kurus taisījuši *Consiglio di Stato* (Valsts padome), kura, izskatot strīdus par jautājumiem saistībā ar Savienības tiesību piemērošanu, nepamatoti neuzdod Tiesai prejudiciālu jautājumu, ja nav Tiesas imperatīvi norādītu (sākot no 1982. gada 6. oktobra sprieduma *Cilfit*, C-238/81) šauras interpretācijas nosacījumu, kas atbrīvo valsts tiesu no minētā pienākuma, pretrunā principam, atbilstoši kuram ar Savienības tiesībām ir nesaderīgas tādas – kaut arī uz likumu vai Konstitūciju balstītas – valsts tiesību normas vai procesuālās prakses, kuras paredz (arī provizoriski) atņemt (gan pēdējās, gan citu instanču) tiesām brīvību uzdot prejudiciālu jautājumu, kā rezultātā tiek uzurpēta Tiesas ekskluzīvā kompetence pareizi un saistoši interpretēt Kopienas tiesības, tiek neatgriezeniski likvidēta iespēja labot iespējamu interpretācijas kolīziju starp valsts tiesas piemērotajām tiesībām un Savienības tiesībām (un veicināt šo tiesību konsolidāciju) un tiek apdraudēta tiesību aizsardzības tiesā vienveidīga piemērošana un efektivitāte attiecībā uz subjektīvām juridiskajām situācijām, kas izriet no Savienības tiesībām?
- 3) Vai principi, ko Tiesa noteikusi 2019. gada 5. septembra spriedumā lietā C-333/18 *Lombardi*, 2016. gada 5. aprīļa spriedumā lietā C-689/13 *PFE*; 2013. gada 4. jūlija spriedumā C-100/12 *Fastweb*, ciktāl tas attiecas uz Direktīvas 89/665/EEK<sup>(1)</sup>, kas grozīta ar Direktīvu 2007/66/EK<sup>(2)</sup>, 1. panta 1. un 3. punktu un 2. panta 1. punktu, ir piemērojami pamatlietā, kurā pēc tam, kad konkurējošais uzņēmums ir apstrīdējis izslēgšanu no iepirkuma procedūras un līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu citam uzņēmumam, *Consiglio di Stato* (Valsts padome) izskata pēc būtības tikai to prasības pamatu, ar kuru izslēgtais uzņēmums apstrīd "sliksni" nesasniegušo mazāku punktu skaitu, kas piešķirts tā tehniskajam piedāvājumam, un, prioritāri izskatot līgumslēdzējas iestādes un konkursā izraudzītā uzņēmuma pretpasības, tās apmierina, atzīstot par nepieņemamiem (un neizskatot pēc būtības) pārējos pamatprasības pamatus, kuros konkursa iznākums tiek apstrīdēts citu iemeslu dēļ (piedāvājumu vērtēšanas kritēriju nenoteiktība tehniskajās specifikācijās, piešķirto atzīmju pamatojuma trūkums, konkursa komisijas prettiesiska iecelšana un sastāvs), piemērojot valsts judikatūras praksi, atbilstoši kurai no iepirkuma procedūras izslēgtam uzņēmumam neesot tiesību iesniegt iebildumus nolūkā apstrīdēt līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu konkurējošajam uzņēmumam, pat atzīstot konkursa procedūru par spēkā neesošu, jo ir jāizvērtē, vai ar Savienības tiesībām ir saderīgas tādas sekas, ka uzņēmumam tiek liegtas tiesības nodot tiesas izskatīšanai ikvienu konkursa iznākuma apstrīdēšanas iemeslu, situācijā, kad viņa izslēgšana vēl nav galīgi konstatēta un kurā ikviens pretendents var izvirzīt analoģu leģitīmu interesi pārējo tiesību subjektu piedāvājumu izslēgšanai, kas var izraisīt to, ka jākonstatē līgumslēdzējas iestādes nespēja izvēlēties kādu konkrētu piedāvājumu un jāizsludina jauna iepirkuma procedūra, kurā varētu piedalīties ikviens pretendents.

<sup>(1)</sup> Padomes Direktīva 89/665/EEK (1989. gada 21. decembris) par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas procedūru piemērošanu, piešķirot piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām (OV 1989, L 395, 33. lpp.).

<sup>(2)</sup> Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/66/EK (2007. gada 11. decembris), ar ko Padomes Direktīvas 89/665/EEK un 92/13/EEK groza attiecībā uz pārskatīšanas procedūru efektivitātes uzlabošanu valsts līgumu piešķiršanas jomā (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV 2007, L 335, 31. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2020. gada 1. oktobrī iesniedza *Symvoulio tis Epikrateias* (Valsts padome, Grieķija) – *DIMCO Dimovasili M.I.K.E./Ypourgos Perivallontos kai Energeias***

**(Lieta C-499/20)**

(2020/C 433/46)

Tiesvedības valoda – grieķu

## Iesniedzējtiesa

*Symvoulio tis Epikrateias*

## Pamatlietas puses

Prasītāja: *DIMCO Dimovasili M.I.K.E.*